

“Els fotoperiodistes no som salvadors de la pàtria”

Kim Manresa (Barcelona, 1961) va publicar les primeres fotografies quan només tenia tretze anys. Els conflictes socials que es produïen diàriament durant els anys 70 al seu barri natal, Nou Barris, el van impulsar a relatar i a descobrir, primer des de casa seua i després en els seus múltiples viatges, una realitat diferent, un món que pateix les conseqüències de les guerres i de la intolerància. Durant els seus 25 anys de professió Kim Manresa ha estat testimoni d'excepció de les tradicions i els paratges més exòtics i ha captat amb extrema sensibilitat i delicadesa la prostitució infantil al Brasil, la violació dels drets de les dones a Bangla Desh o l'ablació de la petita Kadi. Tot, explicat amb una extraordinària capacitat narrativa i amb un ferm compromís social que li han valgut els premis de fotografia més prestigiosos.

—Què és el que més li interessa reflectir en els seus treballs?

—Tots els temes que faig són fruit d'una decisió personal. Darrerament m'interesso molt per les zones del planeta que es troben en conflicte, tot i que això no vol dir que sigui un fotògraf de conflicte. El que m'interessa no és estar en primera línia de foc. El que vull captar és precisament l'altra cara de les guerres, els seus efectes sobre la població civil. I és que ara les guerres han canviat, ja no hi ha bons i dolents, sinó que tot és un caos, ningú sap qui lluita contra qui. La majoria de les vegades els conflictes, sobretot en les zones menys desenvolupades del planeta, corresponen a interessos de tercers. I les mateixes víctimes, de vegades no saben ni per què estan en guerra.

—Es considera un fotògraf de denúncia?

—Efectivament. L'ambient en el qual vaig créixer em va forçar al fotoperiodisme. De petit, quan sortia del col·legi, el primer que veia era la policia muntada pegant a tothom que es trobava en el seu camí. Els meus pa-

Kim Manresa ha passat vint-i-cinc anys viatjant per mostrar l'altra cara del món.

“L'ambient de les falles és molt festiu, però amaga unes altres falles: les dels més marginats”

res em van regalar una càmera i em vaig decidir a fotografiar tot el que veia.

—Suposo que moltes vegades li hauran preguntat si es va plantejar d'aturar l'ablació de Kadi.

—En la mesura del possible, jo intento evitar moltes coses. Però cal tenir molt present que els fotoperiodistes no som els salvadors de la pàtria, per dir-ho d'alguna manera. Si en el cas de Kadi hagués decidit no fer les fotos i denunciar el cas a la policia, la família ho hauria negat tot, i en lloc de fer-ho aquell dia ho haurien fet l'en-

demà. Ara bé, hi ha coses que sí que he pogut fer, com per exemple, aparadrinar la Kadi i propocionar-li uns estudis universitaris quan sigui gran.

—Ha marcat la seua carrera professional aquell treball?

—Les cinc fotografies que vaig fer aquell dia han estat una de les experiències més dures de la meua vida. Però en general, després de vint-i-cinc anys dedicat a aquest tipus de fotografia, valoro molt més totes les coses.

—Creu que la població pot arribar a insensibilitzar-se donat el bombardeig d'aquest tipus d'imatges?

—Depèn de com es facin les coses. Si et recrees en el sensacionalisme, tan de moda avui dia, els debats que poden encetar aquests treballs es perden molt ràpidament. Però si treballes amb consciència, d'una manera suau, que tothom pugui mirar el que has fet, aleshores realment es crea un estat d'opinió.

—Si el deixen treballar, és clar.

—Suposo que es refereix a la meua estada a València.

—Efectivament. Crec que va tenir problemes amb la policia.

—No només amb la policia, sinó que la primera nit em va atropellar una moto, i vaig passar tres dies amb un collaret. Respecte a la policia, bé, jo només intentava fotografiar un campament de peruans que hi havia darrere de la plaça de la Mercè [on es planta una de les falles més espectaculars de València]. La policia intentava fer-los-en fora i en veure'm a mi em van voler treure el rodet.

—Quina impressió es va endur de les falles?

—Que l'ambient multitudinari i festiu que sembla que es viu a tota la ciutat amaga unes altres falles, les dels més marginats. I això és el que he volgut reflectir en el reportatge: la barreja d'aquesta festa amb la marginació dels peruans que han de vendre per poder sobreviure.

Rosanna Melià